

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๕๖๖๖
โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๙-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ ฉบับประจำวันอังคารที่ ๑๐ เดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๓ หน้า ๗

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

SWUNIPLEX ภารกิจ "มศว" ส่งต่อ "มวลชน"

เพราะไม่ได้อยากเป็นแค่มหาวิทยาลัยที่เป็นเลิศทางวิชาการ ในขณะที่คุณภาพชีวิตคนไทยมีแต่แย่งและแย่ง

ทำให้คณะผู้บริหาร [มศว](#) เกิดความคิดที่จะทำอะไรเพื่อกลับคืนสู่สังคมอย่าง "ยั่งยืน"

"คนทั่วไปมักมีมุมมองเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยว่า เป็นเรื่องของชนชั้นสูง นั่งอยู่บนหอคอยงาช้าง ซึ่งในความเป็นจริงมันล้าสมัยแล้ว เราต้องคิดใหม่ โดยหันมามองว่า จะทำแค่มหาวิทยาลัยรอดอย่างเดียวไม่ได้ ประเทศ หรือ คนในประเทศจะต้องรอดด้วย"

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์เฉลิมชัย บุญยะลีพรรณ รองอธิการบดีฝ่ายวางแผน และพัฒนา กรรมการและเลขานุการสภามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เริ่มต้นอธิบายเกี่ยวกับที่มาที่ไปของ ศรีนครินทรวิโรฒ ยูนิเวอร์ซิตี คอมเพล็กซ์ หรือเรียกสั้นๆ ได้ว่า "สวีนิเพล็กซ์" (SWUNIPLEX) 2 อาคารพาณิชย์น้องใหม่ซึ่งกำลังจะเปิดอย่างเป็นทางการช่วงปลายปีนี้

ฟังคำตอบแล้วอาจจะงงอยู่สักหน่อย ว่า การคิดสร้างตึกใหม่เพื่อการพาณิชย์(ในบางส่วน)นั้น มันเกี่ยวอะไรกับการเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อสังคม เพราะขณะที่ตึกยังไม่ทันสร้างเสร็จสิ้นดี ก็มีการติดลูกคิดรางแก้วคำนวณรายได้จากการให้เช่าแล้วว่า น่าจะตกที่ราว 60 ล้านบาทต่อปี

- **ถึงเวลา ลงจากหอคอย**

เพราะทำใจไว้อยู่แล้ว ว่าคนจะต้องเข้าใจผิด คิดไปว่า **มศว** เกิดอยากรวย เลยทำธุรกิจเก็งกำไรโดยสร้างอาคารในย่านท่าเลทองหวังจะโกยเงิน จึงเป็นเหตุผลที่ ผศ.นพ.เฉลิมชัย เริ่มต้นทำความไปไกลถึงแผนยุทธศาสตร์ 15 ปี ต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ.2553 ไปจนถึง พ.ศ.2567 บนภารกิจหลัก คือ เชื่อมโยงมหาวิทยาลัยกับชุมชนเข้าไว้ด้วยกัน ด้วย 9 ยุทธศาสตร์ (Super Strategic Action Plan - SSAP) สูการเป็นแหล่งความเป็นเลิศด้านนวัตกรรมการเรียนรู้ (Learning Innovation), การพัฒนาการวิจัยทางด้านวัฒนธรรมและศิลปะเพื่อพัฒนาการเรียนรู้, การพัฒนาความเป็นนานาชาติและความเป็นสากล, การพัฒนาและเสริมสร้างปัญญา, สร้างระบบทุนการศึกษาระดับสร้างสรรค์, จัดตั้งกองทุนตึกศิลาวัตกรรมการเรียนรู้ กองทุนส่งเสริมและพัฒนาการวิจัย และกองทุนพัฒนาประสิทธิภาพบุคลากร

ที่สำคัญ คือ การพัฒนางานบริการวิชาการเพื่อการพัฒนาชุมชนและสังคมอย่างยั่งยืน ซึ่ง ผศ.นพ.เฉลิมชัย นำเสนอแนวคิดที่ว่า **"1 จังหวัด 1 มหาวิทยาลัย"** โดยหากว่ามหาวิทยาลัยของรัฐเลือกที่จะทุ่มเทสรรพกำลังทางวิชาการของตนลงไปเพื่อการพัฒนาจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งนั้น ก็จะสามารถผลักดันให้เกิดการพัฒนาได้อย่างทั่วถึงทั้งประเทศ และสำหรับ **มศว** เองก็เลือกแล้วว่า จะส่งกำลังสนับสนุนในทุกด้านไปยัง จ.สระแก้ว ทั้งการส่งหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ลงไปทำการรักษาพยาบาล ไปจนถึงการส่งนักวิชาการด้านต่างๆ ลงไปช่วยพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ ต่อยอดองค์ความรู้ สร้างอาชีพให้แก่ชาวบ้าน เป็นต้น

"มหาวิทยาลัยจะอยู่บนหอคอยงาช้างไปเรื่อยๆ ไม่ได้ จะมีคิดแค่เรามีหน้าที่สอนนิสิต ส่วนเรื่องพัฒนาประเทศยกให้เป็นหน้าที่ของรัฐบาล หรือ 20 กระทรวงไม่ได้ ถ้าทราบใดที่สังคมยังไม่ดี ถึงเราจะเลิศทางวิชาการสักแค่ไหน มันก็ไร้คุณค่า" ผศ.นพ.เฉลิมชัย กล่าว

ก่อนเข้าสู่ประเด็นที่ว่า จะทำเรื่องทั้งหมดนี้ให้ประสบความสำเร็จได้นั้น สิ่งสำคัญที่ขาดไม่ได้ ก็คือ "เงิน" เพราะทุกวันนี้ ด้วยงบประมาณที่ใช้อยู่ปีหนึ่งๆ ราว 5 พันล้านบาท แบ่งเป็นงบแผ่นดินและเงินที่มหาวิทยาลัยหาเองราวครึ่งต่อครึ่งนั้น เรียกว่ามีเหลือเพียงนิดหน่อย จะให้ของบจากภาครัฐเพิ่มก็คงไม่ได้ ลดเงินเดือนอาจารย์ก็ไม่ได้ หรือ จะขึ้นค่าหน่วยกิตก็ยิ่งไม่ได้ด้วยเช่นกัน

แผนการหาเงินจึงเริ่มต้นขึ้น โดย ศรีนครินทรวิโรฒ ยูนิเวอร์ซิตี คอมเพล็กซ์ หรือ "สวนิเพล็กซ์" คือ คำตอบของการหาเงินเพื่อส่งต่อแก่มวลชนที่ **มศว** กำลังมองหาอยู่นั่นเอง

- **ธุรกิจ บน ศักดิ์ศรีทางวิชาการ**

"ตอนที่เราใช้เงินไปหลายร้อยล้านเพื่อซื้อที่ดินเพิ่ม และนำมาสร้างอาคารนั้น แรกๆ ก็มีคนไม่เข้าใจเยอะ คนในมหาวิทยาลัยเองนี่แหละ ที่ตั้งคำถามว่าทำไมเราไม่เอาเงินมาพัฒนาบุคลากร หรือ ต่อยอดทางด้านวิชาการอื่นๆ ซึ่งทางคณะกรรมการฯ ก็มองแล้วว่า เงินมีอยู่จำกัด หากลงเงินไปกับการพัฒนาหรือส่งเสริมงานวิชาการอย่างเดียว มันเกิดผลช้า เงินก็จมลงไป เราเลยคิดที่จะหาเงินด้วยวิธีอื่น เอาเงินต่อเงิน แล้วค่อยนำดอกผลมาสร้างความต่อเนื่องทางวิชาการ และ ทำกิจกรรมเพื่อสังคม ซึ่งมันยั่งยืนกว่า"

คือเหตุและผล ซึ่ง รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา อธิบายให้ฟังว่า ทำไมถึงตัดสินใจใช้เงินถึงเกือบ 500 ล้านบาทซื้อมาเพื่อที่ดิน 7 ไร่ ต่อขยายอาณาเขตมาจนติดกับถนนอโศกมนตรี และของงบประมาณแผ่นดินมาสร้าง 2 อาคารใหม่ ตลอดจนสร้างลานจอดรถใต้ดินเพิ่มเติมอีกด้วย

อาคารบริการหม่อมหลวงปิ่น มาลากุล มีความสูง 17 ชั้น เป็นอาคารเพื่อการพัฒนานวัตกรรมและการบริการความรู้สู่ชุมชน สร้างขึ้นโดยงบประมาณ 300 ล้านบาท และ อาคารนวัตกรรมศาสตราจารย์ ดร.สาโรช บัวศรี เป็นอาคารเพื่อการศึกษาและพัฒนา ที่ความสูง 22 ชั้น ด้วยงบประมาณการก่อสร้าง 400 ล้านบาท และยังมีอาคารอำนวยการพัฒนาวัตกรรม (ที่จอดรถใต้ดิน 1 พันคัน) ด้วยงบประมาณการก่อสร้าง 400 ล้านบาท

"การคิดสร้างสุนิเพล็กซ์นั้น เรามีวัตถุประสงค์เพียงข้อเดียว คือ หารายได้อย่างมีศักดิ์ศรีทางวิชาการ เรายอมมีรายได้น้อยลงนิดหน่อยเพื่อแลกกับศักดิ์ศรีทางวิชาการ เลยมาสรุปที่ว่า เราทำของเราเองครึ่งหนึ่ง ให้คนภายนอกเข้ามาเช่าทำครึ่งหนึ่ง"

พื้นที่ในส่วนที่ **มศว** จะทำเองนั้น อาทิ ศูนย์ผิวหนัง, **มศว** คลินิก, กายภาพบำบัด, ทันตกรรมพิเศษ ไปจนถึงทำโรงแรม โรงละคร มิวสิคฮอลล์ ซึ่งทั้งหมดต่อยอดจากงานทางวิชาการที่มีอยู่แล้วในมหาวิทยาลัย

ส่วนดีที่มหาวิทยาลัยทำกับภาคเอกชนผู้มาเช่าตึกนั้นก็ไม่ได้เป็นเพื่อการพาณิชย์ไปเสียทั้งหมด เพราะยังมีเงื่อนไขที่ **มศว** ยื่นต่อผู้เช่าให้ร่วมมือด้วย อาทิ ร้านกาแฟแบรนด์ยักษ์ใหญ่ซึ่งเป็นผู้เช่าได้พื้นที่ใหญ่สุดรายหนึ่งไปนั้น ได้มาภายใต้เงื่อนไขที่ว่า ต้องกันพื้นที่ครึ่งหนึ่งไว้เป็นที่นั่งอ่านหนังสือ โดยจัดสรรงบประมาณหนังสือปีละ 3 แสนบาทให้ทางมหาวิทยาลัยเป็นคนเลือกรายชื่อหนังสือที่จะเข้ามาวางไว้ให้นิสิตอ่าน

ส่วนกิจการอื่นๆ ที่เข้ามาเช่าเปิดสาขาที่สุนิเพล็กซ์นั้น ก็รับเงื่อนไขการรับนิสิตของ **มศว** เข้าฝึกงาน หรือ เป็นพนักงานพาร์ทไทม์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่นิสิตในอีกทางหนึ่งด้วย

นอกจากนี้ก็ยังมียีกหลากหลายกิจกรรมบนลานอโศกมนตรี ทั้งเปิดให้เช่าแผงทำตลาดนัดทุกวันพฤหัสบดี เด่นแอโรบิกทุกวันศุกร์ และยังเปิดให้เช่าแก่น้อยทั้งหลายมาจับจองพื้นที่ขายสินค้าแฮนด์เมดได้ฟรีในทุกวันอาทิตย์

ทั้งหมดนี้ก็เพื่อบริหารพื้นที่สร้างเม็ดเงินให้ได้ราว 60 ล้านบาทต่อปี เพื่อกลับมาสนับสนุนความคิด "สงคินสูสังคม"

... เพราะหากไม่มี "เงิน" แผนการที่วาดไว้อย่างสวยหรูก็คงอยู่แค่ในกระดาษ

